

Sygn. akt I ACa 253/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący	:	SSA Krzysztof Chojnowski
Sędziowie	:	SA Elżbieta Bieńkowska SA Beata Wojtasiak (spr.)
Protokolant	:	Sylwia Radek - Łuksza

po rozpoznaniu w dniu 14 maja 2014 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa **A. P., T. P., C. F., Z. F. i A. F.**

przeciwko **Skarbowi Państwa - Ministrowi (...)**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku

z dnia 27 lipca 2012 r. sygn. akt I C 1987/10

I. zmienia zaskarżony wyrok, o tyle, że odsetki od kwot zasądzonych na rzecz powodów w pkt I zasądza od dnia 26.02.2011 r. do dnia 4.03.2013 r;

II. oddala apelację w pozostałej części;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda A. P. 7.200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu przed Sądem Najwyższym.

UZASADNIENIE

Powodowie A. P., T. P., C. F., Z. F. oraz A. F. wnieśli o zasądzenie od Skarbu Państwa - Ministra (...)w W. na ich rzecz kwoty po 521.806,50 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty z tytułu odszkodowania za niezgodne z prawem przejęcie przez Skarb Państwa Fabryki (...) w B., będącego własnością spadkodawcy powodów A. Ł. oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powodów kosztów procesu.

Pozwany Skarb Państwa-Minister (...) wnosił o oddalenie powództwa na koszt strony powodowej.

Wyrokiem z dnia 27 lipca 2012 r. Sąd Okręgowy w Białymstoku zasądził od pozwanego Skarbu Państwa – Ministra (...) w W. na rzecz powodów A. P. i T. P. kwoty po 437 687,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami w stosunku rocznym w wysokości 13% od dnia 24 listopada 2010 roku do dnia zapłaty oraz na rzecz powodów C. F., Z. F. i A. F. kwoty po 291 791,67 zł wraz z ustawowymi odsetkami w stosunku rocznym w wysokości 13% od dnia 24 listopada 2010 roku do dnia zapłaty (pkt I); oddalił powództwo w pozostałym zakresie (pkt II); zasądził od pozwanego na rzecz powodów, A. P. kwotę 7 430,28 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 4 910,28 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, na rzecz T. P. kwotę 2 520 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych, na rzecz C. F. kwotę 16 800 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych, na rzecz Z. F. kwotę 25 200 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych i na rzecz A. F. kwotę 840 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych (pkt III) i nakazał pobrać od powodów na rzecz Skarbu Państwa kwoty po 147,84 zł tytułem części brakujących wydatków (pkt IV).

Podstawę rozstrzygnięcia stanowił przepis art. 160 k.p.a. w zw. z art. 158 par.2 k.p.a. i 156 par.2 k.p.a. albowiem prawomocnie stwierdzona została niezgodność z prawem orzeczeń administracyjnych odejmujących poprzednikowi prawnemu powodów części nieruchomości położonej przy ul (...) w B.. Wartość tej nieruchomości, odpowiadająca wysokości odszkodowania należnego powodom została określona przez Sąd Okręgowy na podstawie opinii biegłego z zakresu szacowania nieruchomości na kwotę 1.750.750 złotych i zasądzona na rzecz powodów proporcjonalnie do wielkości ich udziałów spadkowych. Sąd uwzględnił przy tym żądanie powodów co do zasądzenia na ich rzecz odsetek od daty wniesienia pozwu. O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., stosunkowo jerozdzielając.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany, zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 481 k.c. poprzez nieuzasadnione przyjęcie, że pozwany Skarb Państwa opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego od momentu wniesienia powództwa, podczas gdy ustalenie wysokości szkody nastąpiło dopiero w momencie wyrokowania przez Sąd I instancji, w oparciu o drugi ze sporządzonych operatów;
2. naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 361 § 1 k.c. poprzez przyjęcie, że szkoda powodów wynika ze wskazanych przez nich orzeczeń administracyjnych, a to:
 - a) zarządzenia Prezesa Centralnego (...) z dnia 22 kwietnia 1951 zł, znak (...), ustanawiającego przymusowy zarząd państwowy nad przedsiębiorstwem Fabryka (...) w B.,
 - b) orzeczenia Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości z dnia 31 grudnia 1963 r., znak: (...), stanowiącego o przejściu na własność Skarbu Państwa przedsiębiorstwa Fabryka (...) w B. podczas, gdy wobec nieruchomości objętych postępowaniem wydawano jeszcze inne decyzje administracyjne, na podstawie których następowało dalsze rozporządzanie tymi nieruchomościami.

Pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ewentualnie o zmianę wyroku poprzez ustalenie daty początkowej naliczania odsetek od dnia wyrokowania to jest od dnia 27 lipca 2012 r., względnie o uchylenie wskazanego wyroku w całości i przekazanie Sądowi I instancji sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku po rozpoznaniu powyższej apelacji wyrokiem z dnia 7 lutego 2013 roku oddalił ją i zasądził od pozwanego Skarbu Państwa – Ministra (...) na rzecz A. P. 5.400 złotych tytułem kosztów procesu za instancje odwoławczą.

W uzasadnieniu wyroku Sąd Apelacyjny wskazał, że w całości zaaprobował ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I Instancji oraz zaprezentowaną przez ten Sąd ocenę prawną.

Odnosząc się do zawartego w apelacji zarzutu naruszenia art. 481 k.c., Sąd Apelacyjny – akceptując zasadzenie odsetek od dnia wniesienia pozwu – wskazał, że rozmiar szkody, a w tym wysokość zgłoszonego żądania podlega weryfikacji w toku procesu, ale nie zmienia to faktu, że chodzi o weryfikację roszczenia wymagalnego już w dacie zgłoszenia, a nie dopiero w dacie sprecyzowania kwoty i przedstawienia dowodów. Z powołaniem się na stanowisko judykatury Sąd ten przyjął, że jeżeli po takiej weryfikacji okaże się, że ustalona kwota odszkodowania nie przekracza wysokości kwoty żądanej już wcześniej, nie ma przeszkód do zasądzenia odsetek od tej wcześniejszej daty.

Pozwany wniósł skargę kasacyjną obejmując nią wyrok Sądu Apelacyjnego w części oddalającej apelację pozwanego w zakresie zasądzonych na rzecz powodów odsetek, domagając się w tej mierze zmiany orzeczenia i zasądzenia odsetek od daty wyrokowania, ewentualnie uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu.

Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 7 marca 2014 roku uchylił zaskarżony wyrok w części, w której Sąd Apelacyjny w Białymstoku oddalił apelację pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 27 lipca 2012 roku, sygn. akt I C 1987/10, w zakresie rozstrzygnięcia o odsetkach ustawowych należnych powodom od zasądzonych kwot i w tym zakresie przekazał sprawę Sądowi Apelacyjnemu w Białymstoku do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego.

W uzasadnieniu wyroku Sąd Najwyższy przedstawił rozbieżności w orzecznictwie, jakie dotychczas występowały w zakresie tego, od jakiego terminu należy naliczać odsetki za opóźnienie w zapłacie odszkodowania i zadośćuczynienia mających kompensować szkodę i krzywdę wyrządzoną czynem niedozwolonym i wskazał, że wymagalność roszczenia o odszkodowanie za szkodę wyrządzoną czynem niedozwolonym, a tym samym i początkowy termin naliczania odsetek za opóźnienie w jego zapłacie, może się różnie kształtować w zależności od okoliczności sprawy. Może nim być zarówno dzień poprzedzający wyrokowanie o zadośćuczynieniu, jak i dzień tego wyrokowania.

Sąd Najwyższy podkreślił, że z ustaleń faktycznych poczynionych w przedmiotowej sprawie nie wynika, w jakiej dacie - w ocenie obu Sądów meriti - stało się wymagalne roszczenie powodów o zapłatę na ich rzecz konkretnych kwot odszkodowania, czy powodowie wezwali pozwanego do spełnienia na ich rzecz tego świadczenia w inny sposób niż przez doręczenie mu odpisu pozwu (co miało miejsce 25 lutego 2011 r., k. 231, i do rąk Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa, nie zaś do rąk odpowiedzialnego za zaspokojenie roszczenia statio fisci Skarbu Państwa) oraz czy żądane tytułem odszkodowania kwoty odpowiadały wysokością kwocie zasądzonej na rzecz powodów w niniejszej sprawie, w warunkach, gdy ze sporządzonej na ich zlecenie i dołączonej do pozwu opinii wynika wyższa wysokość szkody niż ustalona w toku postępowania. Sąd Najwyższy uznał, że bez ustalenia okoliczności wskazanych wyżej nie można orzekać o odsetkach od zasądzonych odszkodowania w sposób, który by realizował dyspozycję art. 481 § 1 k.c. Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. oraz art. 108 § 2 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

W NASTĘPSTWIE PONOWNEGO ROZPOZNANIA SPRAWY SĄD APELACYJNY USTALIŁ i ZWAŻYŁ, CO NASTĘPUJE:

Apelacja pozwanego w części kwestionującej prawidłowość zasądzenia odsetek zasługiwała na uwzględnienie jedynie w niewielkim zakresie i z przyczyn innych, niż podniesione przez skarżącego.

Jakkolwiek w sprawie niniejszej rzeczywiście brak było podstaw do zasądzenia odsetek od dnia wniesienia pozwu, jak to uczynił Sąd I instancji, tym niemniej nie można też było podzielić stanowiska apelującego, jakoby odsetki od przyznanych powodom kwot odszkodowania winny być zasądzone dopiero od daty wyrokowania przez ten Sąd. Wywody apelacji nawiązywały do tego nurtu w judykaturze, zgodnie z którym odsetki mają charakter waloryzacyjny, więc ich zasądzenie z datą wcześniejszą niż data wyrokowania o odszkodowaniu może prowadzić do wzbogacenia uprawnionych. Stanowisko tego rodzaju pomijało przy tym poglądy nurtu przeciwnego, zakładającego powstanie

stanu wymagalności roszczenia niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do zapłaty i uzasadniającego zasądzenie odsetek z upływem terminu oznaczonego w wezwaniu. J., reprezentatywne dla obu tych nurtów były przywoływane przez strony w toku postępowania, a także wskazane zostały przez Sąd Najwyższy w orzeczeniu kasatoryjnym, więc nie ma potrzeby ponownego ich cytowania.

Natomiast w ślad za wyrokiem Sądu Najwyższego wydanym w przedmiotowej sprawie oraz przywołanym w nim wyrokiem tego Sądu z dnia 18.02.2011 roku (I CSK 243/10) opowiedzieć się należy za tym stanowiskiem, według którego wymagalność roszczenia o odszkodowanie (zadośćuczynienie), a tym samym i początkowy termin naliczania odsetek za opóźnienie w zapłacie kwoty należnej z tego tytułu, może się różnie kształtować w zależności od okoliczności sprawy (zob. w szczególności wyroki Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2004 r., I CK 131/03, i z dnia 4 listopada 2008 r., II PK 100/08, OSNP 2010, nr 10, poz. 108). W świetle tego stanowiska terminem, od którego należą się odsetki za opóźnienie w zapłacie odszkodowania (jak i zadośćuczynienia za krzywdę), może być więc, w zależności od okoliczności sprawy, zarówno dzień poprzedzający wyrokowanie o odszkodowaniu, jak i dzień tego wyrokowania. I tak, jeżeli powód żąda od pozwanego zapłaty określonej kwoty tytułem odszkodowania z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od danego dnia, poprzedzającego dzień wyrokowania, odsetki te powinny być zasądzone zgodnie z żądaniem pozwu, o ile tylko w toku postępowania zostanie wykazane, że dochodzona suma rzeczywiście się powodowi należała tytułem zadośćuczynienia od wskazanego przez niego dnia. Jeżeli zaś sąd ustali, że zadośćuczynienie w rozmiarze odpowiadającym sumie dochodzonej przez powoda należy się dopiero od dnia wyrokowania, odsetki od zasądzonych w takim przypadku zadośćuczynienia mogą się należeć dopiero od dnia wyrokowania.

Aprobując ten pogląd Sąd Apelacyjny w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę wskazuje, że uwzględnia on charakter roszczenia odszkodowawczego jako roszczenia bezterminowego w rozumieniu art. 455 k.c., a więc wymagalnego z chwilą wezwania do zapłaty, chyba że okoliczności sprawy sprzeciwiają się uznaniu, że zasądzona kwota odszkodowania rzeczywiście należała się powodowi w dacie wezwania.

Na etapie ponownego rozpoznania sprawy obowiązkiem Sadu odwoławczego było wykonanie zaleceń zawartych w wyroku kasatoryjnym tj. ustalenie „czy powodowie wezwali pozwanego do spełnienia na ich rzecz świadczenia w sposób inny niż przez doręczenie odpisu pozwu oraz czy żądane przez powodów tytułem odszkodowania kwoty odpowiadały wysokości kwocie zasądzonej na ich rzecz, w warunkach, gdy ze sporządzonej na ich zlecenie i dołączonej do pozwu opinii wynika wyższa wysokość szkody, niż ustalona w toku postępowania”.

Zważywszy, że z akt sprawy wynikało, iż powodowie przed wszczęciem procesu nie wzywali pozwanego do zapłaty i okoliczność ta dodatkowo została przez nich przyznana na rozprawie apelacyjnej, uznać należało, że charakter takiego wezwania miało dopiero doręczenie odpisu pozwu, dokonane do rąk Prokuratury Generalnej w dniu 25.02.2011 roku. To z kolei uzasadniało przyjęcie, że z tym dniem ich roszczenie stało się wymagalne, a pozwany Skarb Państwa od dnia 26.02.2011 roku pozostawał w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia. Pogląd ten uzasadniony jest tym bardziej, że do pozwu załączona została opinia prywatna z dnia 15.09.2010 roku, szacująca wartość nieruchomości, będącą podstawą ustalania odszkodowania, na kwotę wyższą (2.087.226 złotych), niż przyjęta ostatecznie w postępowaniu sądowym (1.750.750 złotych), a roszczenia powodów zawarte w pozwie przekraczały kwoty ostatecznie na ich rzecz zasądzone.

Nie wytrzymuje przy tym krytyki stanowisko pozwanego zaprezentowane w apelacji jakoby dopiero w momencie wydania wyroku nastąpiło sprecyzowanie roszczenia przysługującego powodom względem Skarbu Państwa. Wyrok uwzględniający roszczenie odszkodowawcze ma jednak charakter deklaratoryjny i to pomimo tego, że ustalenie wysokości odszkodowania następuje w trybie art. 363 par.2 k.p.c. Wyrażona w tym przepisie, korespondującym z art. 316 § 1 k.p.c., zasada, że rozmiar szeroko rozumianej szkody, a więc zarówno majątkowej, jak i niemajątkowej, ustala się, uwzględniając czas wyrokowania, ma na celu możliwie pełną kompensatę szkody ze względu na jej dynamiczny charakter - nie może więc usprawiedliwiać ograniczenia praw poszkodowanego (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2000 r., II CKN 725/98, i z dnia 16 kwietnia 2009 r., I CSK 524/08, OSNC-ZD 2009, nr D, poz. 106). Rozmiar szkody i wysokość zgłoszonego żądania oczywiście podlega weryfikacji w toku procesu. Jeżeli jednak po dokonanej weryfikacji okaże się, że ustalona kwota odszkodowania nie przekracza wysokości kwoty żądanej już wcześniej, nie ma przeszkód do zasądzenia odsetek od tej wcześniejszej daty (zob. wyrok SN z 8.02.2012r., V CSK 57/11, LEX nr. (...)).

Z tych względów zasadne było w niniejszej sprawie zasądzenie odsetek od ustalonych na rzecz powodów kwot odszkodowania od dnia 26.02.2011 roku do dnia spełnienia świadczenia tj do 4.03.2013 roku. Dalej idące roszczenie powodów, którzy domagali się odsetek od dnia wniesienia pozwu (tj. 24.11.2010 r.), nie zasługiwało na uwzględnienie, powodowie nie wykazali bowiem, że w tej dacie ich roszczenie było wymagalne.

Oceny, że w niniejszej sprawie o wymagalności roszczenia winna decydować data doręczenia odpisu pozwu, nie może zmienić fakt, że doręczenie takie dokonane zostało najpierw do rąk Prokuraturii Generalnej, a nie właściwej statio fisci Skarbu Państwa.

Artykuł 67 § 2 zdanie drugie k.p.c. został ukształtowany jako wyjątek od ogólnej reguły wyrażonej w zdaniu pierwszym tego przepisu, zgodnie z którą kompetencję do podejmowania czynności procesowych za Skarb Państwa posiada organ państwowej jednostki organizacyjnej, z której działalnością wiąże się dochodzone roszczenie, lub organ jednostki nadrzędnej. Z tego powodu w wypadkach określonych przez ustawodawcę - między innymi w art. 8 ust. 1 pkt 1 ustawy z 2005 r. o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa - zastępstwo procesowe Skarbu Państwa może być wykonywane wyłącznie przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa, nie zaś przez organy państwowych jednostek organizacyjnych (zob wyrok SN z 10.01.2013r., IV CSK 403/12, LEX 1308151

Przepisy wspomnianej ustawy szczegółowo określają zastępstwo sądowe Skarbu Państwa. Zastępstwo to dotyczy spraw, w których Skarb Państwa jest lub powinien być stroną powodową albo pozwaną, albo też uczestnikiem postępowania przed sądem, trybunałem lub innym organem orzekającym, jednakże nie obejmuje ono spraw państwowych osób prawnych i Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (art. 4 u.p.g.).

Zastępstwo przez Prokuratorię Generalną jest zasadniczo obowiązkowe do zakończenia sprawy, w sprawach rozpoznawanych w pierwszej instancji przez sądy okręgowe oraz w sprawach o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym i o stwierdzenie zasiedzenia – jeżeli wartość przedmiotu sprawy przewyższa kwotę 1 000 000 zł, jak również w sprawach rozpoznawanych przez sądy polubowne, niezależnie od tego, czy miejsce postępowania przed tym sądem znajduje się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, czy też poza jej granicami lub nie jest oznaczone (art. 8 u.p.g.).

Ponadto Prokuratoria Generalna z urzędu lub na wniosek podmiotu reprezentującego Skarb Państwa może (fakultatywnie) przejąć zastępstwo procesowe Skarbu Państwa w każdej sprawie, jeżeli wymaga tego ochrona ważnych praw lub interesów Skarbu Państwa. Przejęcie zastępstwa procesowego Skarbu Państwa może nastąpić w każdym stadium postępowania (art. 8a ust. 1 u.p.g.; por. także art. 7 ust. 1 i 2 u.p.g.). Według art. 8 ust.5 ustawy przejęcie zastępstwa procesowego przez Prokuratorię wyłącza dotychczasowego przedstawiciela Skarbu Państwa od udziału w postępowaniu.

Stan taki nie powoduje bynajmniej, by Prokuratoria Generalna stawała się przedstawicielem materialnoprawnym Skarbu Państwa, bowiem pozostaje nim nadal jednostka organizacyjna, z której działalnością wiąże się dochodzone roszczenie, co wprost wynika ze zdania pierwszego art. 67 par.2 k.p.c. Podejmowanie zatem czynności procesowych przez Prokuratorię Generalną polega wyłącznie na zastępstwie procesowym Skarbu Państwa.

Jednakże sposób uregulowania zasad współdziałania pomiędzy jednostką organizacyjną Skarbu Państwa a Prokuratorią określony w art. 13 ustawy i w par. 4, 5, 6, 7 i 12 rozporządzenia z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie zakresu i trybu współdziałania Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa przy wykonywaniu zastępstwa procesowego Skarbu Państwa z podmiotami reprezentującymi Skarb Państwa (Dz. U. Nr 46, poz. 330) nie pozostawia wątpliwości co do tego, że istota owego współdziałania sprowadza się do wymiany niezbędnych dokumentów i informacji. Przyjąć zatem należy, że obowiązkiem Prokuraturii Generalnej jest przekazanie odpisu pozwu statio fisci Skarbu Państwa, a jeśli jednostek takich jest kilka wszystkim tym jednostkom (z kolei obowiązkiem powoda jest oczywiście wskazanie jednostek organizacyjnych pozywanego Skarbu Państwa i złożenie właściwej ilości odpisów pozwu; nie jest zatem możliwe złożenie tylko jednego odpisu pozwu dla Prokuraturii Generalnej). Stan taki pozwala z kolei na uznanie, że doręczenie odpisu pozwu Prokuraturii Generalnej jest równoznaczne z wezwaniem do spełnienia świadczenia przez

przez statio fisci wskazaną w pozwie. Przyjęcie poglądu odmiennego prowadziłyby do trudnych do zaakceptowania sytuacji, w których pozbawione znaczenia byłoby działanie Prokuraturii zwlekającej z doręczeniem odpisu pozwu wskazanej przez powoda jednostce organizacyjnej, zaś ewentualne zaniechanie takiego doręczenia powodowałoby stan braku wymagalności świadczenia.

W sprawie niniejszej Prokuratura pismem z dnia 15.03.2011 roku poinformowała Sąd (k.231), że niezwłocznie po otrzymaniu w dniu 25.02.2011 roku odpisu pozwu wezwała Ministra (...) do zajęcia stanowiska w sprawie (k.231), a w dniu 23.03.2013 roku złożyła odpowiedź na pozew. W tej sytuacji Sąd Apelacyjny uznał, że wezwanie do spełnienia świadczenia przez właściwą statio fisci nastąpiło w dniu 25.02.2011 roku. Uzasadnione było zatem zasądzenie odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia w trybie art. 481 k.c. poczynając od dnia 26.02.2011 roku.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 386 par.1 k.p.c.

O kosztach postępowania przez Sądem Najwyższym Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., obciążając pozwanego całością kosztów zastępstwa procesowego przeciwnika w postępowaniu wywołanym skargą kasacyjną. Jakkolwiek w efekcie uwzględnienia skargi sprawa stała się przedmiotem ponownego rozpoznania przez Sąd Apelacyjny, to jednak ostatecznie stanowisko pozwanego tylko w nieznacznym zakresie okazało się zasadne. Kwestionował on bowiem zasądzenie odsetek za okres od daty wniesienia pozwu (24.11.10r.) do daty spełnienia świadczenia, określając w tej mierze wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 375 593 zł., natomiast odsetki zostały ostatecznie zasądzone z dniem doręczenia odpisu pozwu (26.02.11r.), co oznacza, że zarzut pozwanego okazał się skuteczny tylko w odniesieniu do okresu 24.11.10r.- 25.02.11r., a zatem odpowiada kwocie 57.990 złotych, stanowiącej nieznaczną część określonej przez pozwanego wartości przedmiotu zaskarżenia.

Zważywszy, że koszty zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą zostały już uprzednio zasądzone przez Sąd Apelacyjny prawomocnym orzeczeniem z dnia 7.02.2013 r., nie było potrzeby ponownego orzekania w tym przedmiocie. Zgodnie bowiem z utrwalonym stanowiskiem judykatury w sytuacji, gdy sąd drugiej instancji orzeka ponownie, po uchyleniu jego wyroku przez Sąd Najwyższy i przekazaniu mu sprawy do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego, to przy rozstrzygnięciu o kosztach postępowania apelacyjnego powinien mieć na uwadze ostateczny wynik tegoż postępowania apelacyjnego (a nie postępowań apelacyjnych) i wysokość kosztów poniesionych przez strony w jego toku oraz wysokość kosztów postępowania kasacyjnego, bez względu na fakt dwukrotnego orzekania w postępowaniu apelacyjnym przez sąd drugiej instancji (zob. post. SN z 17.10.2011r., I UZ 33/11, LEX 1215424).